

சித்தர் பாடல்களில் நாட்டுப்புறக் கூறுகள் Rural Aspects in Siddhar Songs

முனைவர் ரெ. நல்லமுத்து,

உதவிப்பேராசிரியர், தூய வளனார் தன்னாட்சிக் கல்லூரி, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக
இணைவுப்பெற்றது. திருச்சிராப்பள்ளி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

மின்னஞ்சல் முகவரி – nallamuthu_ta1@mail.sjctni.edu

Dr. R. Nallamuthu,

Assistant Professor, St. Valanar Autonomous College,
Affiliated with Bharathidasan University, Tiruchirappalli, Tamil Nadu, India

ஆய்வுச்சுருக்கம்:

சித்தர் என்னும் சொல்லுக்குத் தமிழ்ப் பேரகராதியில் கொடுக்கப்பட்ட பொருள் சித்தி பெற்றவர்கள், அருள் பெற்றவர்கள் என்பதாகும். சித்தர் என்னும் சொல்லோடு தொடர்புடைய சித்து என்னும் சொல்லுக்கு மாயவித்தை, இரசவாதிகள் எனத் தமிழ்ப்பேரகராதி பொருள் கொடுத்துள்ளது. இவற்றின் அடிப்படையில் சித்தர் என்னும் சொல் சித்திகள் கைவரப்பெற்றவர்கள் என்றும், முடிவான கொள்கையையும், சமூகப் பற்றும் உடையோர்கள் என்றும் வரையறுக்கலாம். தொல்காப்பியத்தில் வரும் அறிவன், கணியன் ஆகிய பெயர்கள் சித்தர்களைக் குறிப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. நாட்டுப்புற வழக்காறுகளான பழமொழியிலும் தமிழக ஊர்ப்பெயர்களிலும் (சித்தர்க்காடு) சித்தர் என்னும் சொல்வழக்குப் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. சித்தர்கள் யோகப் பயிற்சியில் நாட்டமுடையவர்கள். மக்கள் சமய, சமூக வாழ்வில் மரபாய் ஊன்றியிருந்த கண்மூடித்தனமான பழக்கவழக்கங்களைத் தம் பாடல்களில் சாடியிருக்கிறார்கள். சித்தர்களின் எண்ணிக்கையை வரையறுப்பது மிகவும் சிக்கலானது. உலக வாழ்க்கையினின்று மாறுபட்டுச் சமுதாயத்தில் உள்ள அவலங்களை நாட்டார் வழக்கிலே பாடியுள்ளனர். நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் வழியாக மூட நம்பிக்கையை சாடிய சித்தர்களின் பன்முகப் பார்வை, மிகவும் பரந்துப்பட்டது. உலக வாழ்க்கைக்கு ஏற்ப வடிவமைக்கப்பட்ட மொழி மற்றும் அதன் புரிதல்களைக் கொண்டு, சித்தர்களையும் அவர்தம் கருத்துக்களையும் புரிந்துகொள்வது கடினமாக இருந்தாலும், பாமர மக்களுக்காக பாடியவர்கள். சித்தர்கள் பாடிய பாடல்களில் காணலாகும் நாட்டுப்புறக் கூறுகளைக் கண்டறிதல் இவ்ஆய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது..

கலைச்சொற்கள்: இசைப்பாடல்கள், கூத்துகள், மொழி, சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், நாத்திகம், ஆத்திகம்.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய உலகில் சித்தர்களின் அளப்பரிய பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. அடிப்படை வாழ்க்கை நிலையில் இருந்து தங்களையும் சமூகத்தையும் சோதித்துப் பார்த்துக்கொண்டவர்கள் சித்தர்கள். அகத்தியர் தொடங்கி பாரதி வரையிலும் பல்வேறு காலகட்டங்களில் மனித சமூகக்கட்டமைப்பின் உள்ளே இருந்து கொண்டு நிறுவன எதிர்குரலை எழுப்பியவர்கள் சித்தர்கள். பாரதியையும் இங்கே உற்று நோக்குவதற்கு முக்கிய காரணம், தன்னையும் சித்தனாக எண்ணியவர். “எனக்கு முன்னே சித்தர் பலர் இருந்தார் அப்பா யானும் வந்தேன் ஒரு சித்தன் இந்த நாட்டில்” (பாரதியார், பாரதி அறுபத்தாறு) என்று பாடியவர் பாரதி. இவர்கள் அனைவரும் தம்மால் இயன்றவற்றை உணர்ச்சிப்பூர்வமாகவும், விஞ்ஞானப் பண்பையும் தக்கமுறையில் வளர்த்தவர்கள் சித்தர்கள். மக்களின் வாழ்க்கைக்கு எது அவசியம் என்று தாம் அறிந்தவற்றை, அம்மக்களின் மொழியில் உரக்கப்பாடியவர்கள். அவர்களின் மொழியும், சிந்தனையும் எவ்வாறு இருந்துள்ளன என்பதை, ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

“நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் தொழிற்களத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவை. இப்பதிவுகள் நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வியல் பதிவுகளை எடுத்தியம்புகின்றன”(ரெ. நல்லமுத்து, 2025:413) என முனைவர். சி. வாசுதி குறிப்பிட்டுள்ளார். நாட்டுப்புறக் கூறுகள் என்பவை ஒரு குறிப்பிட்ட இனக்குழு அல்லது சமூகத்தோடு தொடர்புடைய நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், வாய்மொழி மரபுகள், கலைகள் மற்றும் சமூக நடத்தைகள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். சுருக்கமாக, ஒரு சமூகத்தின் கலாச்சார பாரம்பரியத்தை வெளிப்படுத்தும் கூறுகள் அனைத்தும் நாட்டுப்புறக் கூறுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியல் பதிவுகள் நாட்டுப்புறக் கூறுகளின் சாயல் கொண்டதாகவே இடம்பெறுகின்றன. இது

குறிப்பிட்ட மக்களின் அடையாளத்தை எடுத்துக்காட்டும் இலக்கியமாகவும், தனித்த சொல், நடையுடையதாகம் இடம்பெறுகின்றது.

“இசைப்பாடல்கள், ஆட்டம், கூத்துகள், வாழும் இடம், சூழல், வாழ்க்கை, மொழி, சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், தொழில் நிலைகள், உடை, ஒப்பனை, உறவு முறைகள் பழக்க வழக்கங்கள், கதைகள், கதை பாடல்கள், மந்திர நடவடிக்கைகள், பழமொழிகள், சொல்லடைகள், விடுகதைகள், விளையாட்டுகள், வரலாறு” (பெருமாள்.ஏ.என்.2003:72) போன்ற வகைகளில் நாட்டுப்புறவியல் கலைகளிலிருந்து மாறுபட்ட வழக்காறுகளை (நடைமுறைகளை) சேரிப்புற மக்கள் மேற்கொள்கின்றனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது. பதினெண் சித்தர்கள்

சித்தர்களின் எண்ணிக்கையைப் பொதுவாக குறிக்கமிடத்துப் பதினெண் சித்தர்கள் என்று குறிப்பிடுவர். திருமூலர், இராமதேவர், கும்பமுனி, இடைக்காடர், அகப்பேய் சித்தர், அழகணிச் சித்தர், கமலமுனி, போகநாதர், குதம்பைச் சித்தர், மச்சமுனி, கொங்கணர், கடுவெளிச் சித்தர், நந்திதேவர், போதகுரு, பாம்பாட்டிச் சித்தர், சட்டைமுனி, நெண்டிச் சித்தர், கோரக்கர் என சித்தர்கள் பட்டியல் கணக்கில்லாமல் சொல்லப்படுகிறது. பதினெட்டு என்று வரையறை செய்யப்படுவதற்கும் காரணங்கள் உண்டு. நம் புராணங்கள், மொழிகள், குடிமை, படிசுள் என்ற எண்ணிக்கையை நாம் ஏற்றுக்கொண்டதால், சித்தர்களையும் பதினெண் சித்தர்கள் என்னும் வரையறைக்குள் அடக்குகின்றோம்.

சித்தர் பாடல்களும் நாட்டுப்புறக் கூறுகளும்

சித்தர் பாடல்களும் நாட்டுப்புற பாடல்களும் பெரும்பாலும் தத்துவார்த்த மற்றும் இறைக்கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதாகவே இருக்கின்றன. சித்தர் பாடல்கள் பிற்காலத்தில் நாட்டுப்புற பாடல்களில் கலந்தும், நாட்டுப்புற பாடல்கள் சித்தர்களின் கருத்துக்களை உள்வாங்கியும் காணப்படுகின்றன. புரட்சிச் சித்தர் என்றழைக்கப்பட்ட சிவவாக்கியாரின் நாத்திக பாடலில் என்னற்ற சமூகக் கருத்துக்களை விதைக்கின்றார். இவரின் பாடல்களில் திருமழிசை ஆழ்வாரின் சந்தத்தில் மட்டும் ஒத்துப் போவதால் ஏனைய சித்தர்களும் இவரை அடியொற்றியே பாடல்கள் பாடியுள்ளனர் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது. சிவவாக்கியர் பாடல்களில் மூலவர் ஆராதனையை(வழிபாட்டு முறையை) வெகுவாகப் பழித்துப் பாடப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல் நாட்டுப்புறக் கூறுகளில் ஒன்றான எள்ளல் தொனியில் அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சடங்குகள்

“நட்டக்கல்லைத் தெய்வமென்று நாலுபுஷ்பந் சாத்தியே
சுற்றிவந்து முணமுணென்று சொல்லு மந்திரம் ஏதா
நட்டகல்லும் பேசுமோ நாதனுள் ளிருக்கையில்

சுட்டசட்டி சட்டுவம் கறிச்சுவை அறியுமோ” (சிவவாக்கியர், பெரிய ஞானக்கோவை) சுவைமிகுந்த உணவுப் பதார்த்தங்களைச் சமைத்த சட்டியானது, அந்த உணவின் ருசியை உணர்ந்து கொள்ளத்து போலவே மனக்கோயிலினுள் இறைவன் இருப்பதை அறியாமல் வெறும் கல்லை நட்டுவைத்து தெய்வமென்று பெயரிட்டு பூக்களாலும் மந்திரங்களாலும் வழிபாடு செய்வது அறியாமையாகும் என்று பாடுகிறார். இப்பாடல் வழி நாத்திகச் சிந்தனையை விதைக்கின்றார். கிராமங்களில் இன்றிருக்கும் மூடநம்பிக்கைகளைக் களைந்திட, அவர்களின் மொழியான நாட்டுப்புற வடிவத்தில் கருத்துக்களை விதைத்துள்ளார். ஊருக்கு ஒரு கோயில் என்ற நிலை மாறி, தெருவுக்கு ஒரு கோயில் என்ற நிலை உருவாகியுள்ளது.

“ஓசையுள்ள கல்லைநீ உடைத்திரண்டாய் செய்துமே
வாசலிற் பதித்தகல்லை மழுங்கவே மிதிக்கின்றீர்
பூசனைக்கு வைத்த கல்லில் பூவும் நீரும் சாத்துகிறீர்

ஈசனுக்குகந்த கல்லெந்தக் கல்லு சொல்லுமே” (சிவவாக்கியர், பெரிய ஞானக்கோவை) நட்டு வைத்த கல்லை தெய்வம் என்று நினைத்து அக்கல்லின் மேல் மலர்களைச் சாத்திவிட்டு அதைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறீர்கள். மொண மொண என்று ஏதோ மந்திரங்களையும் சொல்லுகிறீர்கள். அந்த மந்திரத்தால் என்ன பயன் என்று யோசித்துப் பார்த்தீர்களா? அட மூடர்களே. கடவுள் என்பவர் தனியாக வெளியில் இல்லை.

உள்ளத்திலே இருக்கிறான். அப்படி இருக்கையில் நட்ட கல்லைச் சுற்றி வந்தால் அது பேசுமோ? என வினா எழுப்புகிறார். மூடப்பழக்கங்களை எல்லாம் சாடுவதென்றால் எவ்வளவு துணிவு வேண்டும். நாட்டுப்புற மக்கள் நம்பிக்கையில் ஊறிவிட்டால் அதில் இருந்து மீளவது சிரமமான ஒன்று. ஆனால், நம்பிக்கைகள் மூடநம்பிக்கையாக வளர்ந்துவிட்டால் பெரும் ஆபத்து என்பதை உணர்ந்து தான், அந்த மக்களின் எண்ணங்களின் ஓட்டத்திற்கு ஏற்ப தன்னை ஆட்படுத்தியவர்கள் சித்தர்கள். ஆழ்ந்த அறிவில்லாத பாமர மக்களை ஒரு கட்டுக்கோப்பிற்குள் கொண்டுவர, நல்வழிப்படுத்த உருவ வழிபாடு தேவைப்படுகின்றது என ஆத்திகர்கள் வாதிடுவர். ஆனால் அறிவார்ந்த சித்தர்களோ இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. சித்தர்களின் இந்தக் கருத்தையொட்டியே சிவவாக்கியரும் உருவழிபாட்டை பாமர மக்களின் மொழியில் பாடியுள்ளார்.

விடுகதை

பாம்பாட்டிச் சித்தரின் பாடல்கள் பெரும்பாலும் விடுகதை நோக்கிலே அமைந்துள்ளன. சில சான்றுகளை நாம் இங்கு நோக்கும் போது, நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்க்கை முறையை தங்களது பாடல்கள் வழியாக உலகுக்கு உணர்த்தியவர்கள் சித்தர்கள்.

“பரியாசம் போலவே கடித்த பாம்பு
பலபேரறியவே மெத்தவீங்கிப்
பரியார மொருமாது பாத்தபோது

பையோடே கழன்ற தென்றாடாய் பாம்பே” (பாம்பாட்டி சித்தர், பா.62, சித்தர் நூல்கள்) என்ற பாடல் பெண்ணொருத்தி விளையாட்டு போலவே ஆடவனொருவனைப் புணர்கிறாள். நாளடைவில் அவள் கர்ப்பவதியாகிறாள். அந்த கரு அழிக்க பரிகாரம் என்னவென்று நினைக்கும் காலங்களில் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கிறாள் என்பது பொருள். விடுகதையில் விளையாட்டாய் ஒன்றைக் கடித்துவிட்டது பாம்பு. ஏதோ ஒன்றைக் கடித்ததனால் பாம்புக்கு வீக்கம் ஏற்பட்டது. வைத்தியம் தேடும் முன்பு விடம் வெளியேறியது என்று இருபொருள் படிப்படி சித்தர் பாடிய விதம், நாட்டுப்புற வழக்கில் விடுகதைகள் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது என்பதை அறியலாம்.

” ஊத்தைக் குழிதனிலே மண்ணையெடுத்தே
உதிரப் புனலிலே யுண்டை சேர்த்தே
வாய்த்த குயவனார் அவர் பண்ணும் பாண்டம்

வறையோட்டுக்கு மாகாதென் றாடாய் பாம்பே” (பாம்பாட்டி சித்தர், சரீரத்தின் குணம், சித்தர் பாடல்கள், பா.60) இப்பாடல், கடுவெளிச் சித்தரை அடியொற்றியே பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடிய விடுகதைப் பாடல் என்பர். மட்பாண்டம் செய்வதற்கு மூலப்பொருள் மண்ணும், நீரும் தேவை. நான் செய்யும் பாணை உயர்வானது என்பதற்காக யாரும் குருதிபுனலில் செய்வது இல்லை. அவ்வாறு செய்யப்பட்ட மட்பாண்டம் பிச்சையெடுக்கும் திருவோடு அளவுக்குக் கூடப் பயனாவதில்லை என்பது தான் மேலேயுள்ள பாடலின் பொருள்.

பாவைக் கூத்து

உழைக்கும் மக்களின் வியர்வையைத் துளிகள் காயும் முன்னே, அவர்களின் உழைப்பை அங்கிகரிக்க வேண்டும் என்பார்கள். அப்படிப்பட்ட பாமர மக்களின் மனங்களை மகிழ்ச்செய்வது நாட்டுப்புறக் கலைகள். அதில் பாவைக் கூத்தும் ஒன்று. திரைக்குப் பின்னால் இருந்து சூத்திரதாரி ஒருவன் இயக்க, பாவைக் கூத்தாடும் நாடக் காட்சியைப் போன்றது நமது வாழ்க்கை என்பதைப் பின்வரும் பாடலால் விளக்குகின்றார்.

“மரப்பாவை போலவொரு மண்ணுருச் செய்து
வளமான சீவனென்னுந் சூத்திர மாட்டித்
திரைக் குள்ளிருந்ததைப் போன் தீர்ந்த பொழுதே

தேகம் விழுமென்று தெளிந் தாடு பாம்பே” (பாம்பாட்டி சித்தர், ஆடுபாம்பே, பா.62) என பாடியவர் பாம்பாட்டி சித்தர். மனித உடல்கள் நிரந்தரமில்லாதவை. இந்த பாலாய் போன தேகத்தை வைத்து ஒன்று

செய்ய இயலாது. ஒரு நாள் எல்லாம் முடிவுறும். அன்று இந்த உடம்பு மண்ணுக்குள் விழும் என்பதை உணரத்திடவே இப்பாடல் பாடப்பட்டது.

பழமொழிகள்

பழமொழி என்பதை, ஒரு சமூகத்தின் நீண்ட நெடிய அனுபவங்களை மிகவும் சுருக்கமாகவும், எளிமையாகவும், தெளிவாகவும் கூறும் ஒரு மொழி உண்டு என்றால், அது பழமொழியாகத்தான் இருக்கும். சித்தர்களின் பாடல்களில் காணலாகும் ஒரு சில பழமொழிகள் குறித்து ஆராய்வோம்.

வாழும் நாட்களில் வாழ்க்கை என்பது அகப்பற்று இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதாக பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல்கள் உள்ளன.

“தாமரையிலை யினிலே தண்ணீர்தங்காத்

தன்மை போல”(பாம்பாட்டிச் சித்தர், அகப்பற்று நீக்கல், பா.01) என்ற பாடல்வரியில், காமம் நிறைந்த உலக வாழ்க்கையிலே வாழ்ந்துங்கூட ஆபாசங்கள் பாதிக்கப்படாதவாறு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு இறைவன் ஒருவனே நித்தியமானவன் என்பதை உணர வேண்டும். அதற்கு உவமையாக தாமரை இலையிலே தண்ணீர் தங்காத் தன்மையை காமம் இருக்கவேண்டும் என வலியுறுத்துவதாக இப்பாடல் அமைகிறது. “சொல்லும் புளியம்பழத்தி னோடுபோலீவ்” என்ற பழமொழியில், உறவுகள் நமக்கு உறுதுணையாக இருந்தாலும் அவை உண்மையாக இல்லை. நமக்கு உண்மையான உறவு இறைவன் ஒருவனே எனவும், இறைவனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு உவமையாக, மேல் ஓட்டினுள் ஓட்டாத புளியம் பழம்போல வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்று பாம்பாட்டிச் சித்தர் அறிவுரை கூறுகிறார்.

“ஏட்டுச் சுரைக்காய்க் கறிக் கெய்திடாது போல்”, “காந்தம் வலி இரும்பு போல்”, “தேனில் விழுந்த ஈயைப் போல்”, “உள்ளங் கையிற் களிபோல”, போன்ற பழமொழிகளின் இறுதியில் ஆடு பாம்பே என்று முடியும். இறந்துவிட்ட பாம்பை ஆட்டுவித்து தத்துவங்களைச் சொன்னவர் பாம்பாட்டிச் சித்தர். பழமொழிகளின் வழியாக ஏழை எளிய மக்களிடத்தில் கருத்துக்களை விதைத்தனர்.

விளிப்பாடல்(ஒப்பாரி)

நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் மனிதனில் பிறப்பிற்கு தாலாட்டுப்பாடலும், இறப்பிற்கு ஒப்பாரி பாடலும் பாடப்பட்டன. இடைப்பட்ட காலத்தில் பாடப்பட்ட விளிப்பாடல் வகை எல்லோருக்கும் ஒன்றானதாக இருக்கும். நாட்டுப்புற மக்களின் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களை இப்பாடல்கள் வாயிலாக புலப்படுத்துவர். அழகணி சித்தர் இப்பாடல் வகைப் பாடுவதில் வல்லவர்.

“வாழைப் பழந்தின்றால் வாய்நோகு மென்று சொல்லித்

தாழைப் பழந்தின்று சாவெனக்கு வந்ததா

தாழைப் பழத்தைவிட்டுச் சாகாமற் சாகவல்லோ

வாழைப் பழந்தின்றால் என் கண்ணம்மா

வாழ்வெனக்கு வாராதோ”(அழகணி சித்தர், பா.09) என்று பாடியுள்ளார்.

“ கொல்லன் உலைபோலக் கொதிக்குதடி யென்வயிறு” என்ற பாடலும்,

பையூரிலேயிருந்து பாழூரிலே பிறந்து

மெய்யூரில் போவதற்கு வேதாந்த வீடறியேன்

மெய்யூறிற் போவதற்கு வேதாந்த வீடறிந்தால்

பையூரும் மெய்யூரும் என் கண்ணம்மா

பாழாய் முடியாவோ”(அழகணி சித்தர், பா.07) - என்ற பாடல் மூலம் அழகணிச் சித்தரின் சிந்தனைகளை அறியமுடிகிறது. இவரின் பாடல்கள் அனைத்தும் ஒப்பாரி போல அமைந்து இருப்பதால் அவரை அழகணிச் சித்தர் என்றழைத்திருக்க வாய்ப்புள்ளதாக உணரமுடிகிறது. கிராமங்களில் மக்கள் ஒன்று கூடும் இடங்களில் இவ்வாறு பாடல்கள் பாடப்படுவதுண்டு. அதிலும் குறிப்பாக, இறப்பு நிகழ்வில் ஒப்பாரி வைக்கும் இடத்தில் இப்பாடல் வகை அதிகமாக பாடுவதை அறிகின்றோம். சித்தர்கள் பாடிய பாடல்கள் மக்களின் மனஓட்டதிற்கு இசைவாக இருக்கக் கூடியவை என்பதை மேலேயுள்ள பாடல்வரிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

நிறைவுரை

சித்தர்களின் மொழியியலையும் பொதுப்பார்வையையும் உணரந்து கொள்வது கடினமாக இருந்தாலும், சமுதாயத்தில் அவர்கள் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. சமண, பௌத்தத்தின் நீட்சியாகவும், அடித்தட்டு மக்களின் குரலாகவும், ஒடுக்கப்பட்டோரின் வாழ்வியல் ஆதாரமாகவும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறையை வேறு எந்த அமைப்பாலும் ஈடுசெய்ய இயலாது. பாமர மக்களின் மொழியில் பேசியவர்கள், பாடியவர்கள். கருத்துக்களை விதைத்தவர்கள். ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியமாக வலம் வரும் நாட்டுப்புற இலக்கிய வடிவங்களை மக்களிடத்தில் எடுத்துச்சென்றவர்கள். வருகின்ற சமுதாயம் சித்தர்களின் கருத்துக்களை உள்வாங்கி, அதன்வழி வாழ்ந்திட இவ்ஆய்வு அமையும் என எண்ணுகிறேன். தமிழ் ஆய்வு உலகில் சித்தர் இலக்கியத்தின் பாடுப்பொருள்கள் குறித்து ஆராய்ந்திட வேண்டும்.

துணை நூல் பட்டியல்

1. அமுகணிச் சித்தர். சித்தர் பாடல்கள். பா.07. சித்தர் நூல்கள், சென்னை நூலகம்.
2. அமுகணிச் சித்தர். சித்தர் பாடல்கள். பா.09. சித்தர் நூல்கள், சென்னை நூலகம்.
3. சிவ வாக்கியார்.பெரிய ஞானக்கோவை. பா.47,சென்னை,1953.
4. சிவ வாக்கியார்.பெரிய ஞானக்கோவை. பா.62,சென்னை,1953.
5. நல்லமுத்து.ரெ. ஆய்வுக்கட்டுரை, புதியக்கோடாங்கிச் சிற்றிதழ்களில் நாட்டுப்புறக்கூறுகள், தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கிய பன்னாட்டு ஆய்விதழ், பக்.413,2025. DOI:10.5281/zenodo.15552033
6. பாம்பாட்டி சித்தர். அகப்பற்று நீக்கல். பா.1, சித்தர் நூல்கள், சென்னை நூலகம்.
7. பாம்பாட்டி சித்தர். ஆடுபாம்பே. பா.62, சித்தர் நூல்கள், சென்னை நூலகம்.
8. பாம்பாட்டி சித்தர். சரீரத்தின் குணம். பா.60, சித்தர் நூல்கள், சென்னை நூலகம்.
9. பாம்பாட்டி சித்தர். அகப்பற்று நீக்கல். பா.62, சித்தர் நூல்கள், சென்னை நூலகம்.
10. பாரதியார். பாரதி அறுபத்தாறு, பகுதி.7, பாரதி பிரசுராலயம்,பக்.23, 1943
11. . பெருமாள்.ஏ.என். தமிழக நாட்டுப்புறக் கலைகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1984.